

[Kampmann.]

være rimeligt at forsyne regeringen med de nødvendige midler til varetagelse af regeringens pengepolitiske interesser, savner man en klar tilkendegivelse om, hvorledes regeringen tænker sig dette problem løst. Vi har i de senere år, ret traditionelt i virkeligheden, alene grebet ind over for realkreditinstitutternes virksomhed af samfundsgrunde, når skaden var sket eller var ved at ske. Det forekommer væsentlig mere hensigtsmæssigt, at regeringen disponerer over midler til at gribe ind, før skaden er ved at ske, hvilket vil kunne gøres ved en direkte repræsentation for den myndighed, som er ansvarlig for pengepolitikken her i samfundet.

Jeg skal afslutningsvis behandle 3 mindre spørgsmål. I lovforslagets paragraffer, særlig § 9-17, er Kurt Hansen-udvalgets konklusioner om lånegrænser og lånetider indarbejdet. Socialdemokratiet har ved en tidligere behandling i folketinget af regeringens forslag af 9. december sidste år tilkendegivet sin betænkelighed ved at følge Kurt Hansen-rapportens forslag, og jeg skal da blot henvisе til de tidligere af socialdemokratiet udtrykte betænkeligheder herved.

Såfremt regeringspartierne ikke kan medvirke til, at samfundsinteressen repræsenteres direkte i bestyrelsen eller repræsentantskabet, rejser spørgsmålet sig om at skærpe tilsynsvirksomheden med de kommende realkreditinstitutter. I denne forbindelse kan der også rejses spørgsmålet om det principielt heldige i, at denne tilsynsvirksomhed finansieres af de institutter, over for hvilke tilsynet skal gælde. Jeg vil også gerne her ved første behandling efterlyse boligministerens holdning til dette.

Det er glædeligt at se, at systemet med kreditforeningsrepræsentanterne som medlemmer af de styrende organer efter regeringsforslaget tænkes opgivet. Det er en klart uheldig dobbeltplacering, der heller ikke findes i hypotekforeningerne og reallånefondene. Særlig uheldigt har forholdet været med den ofte meget betydelige honorering af stillingerne som kreditforeningsrepræsentan-

ter, således som vi har set det i de senere år, hvilket som bekendt har givet anledning til ofte meget vidtgående og usmagelige valgkampagner. Regeringen foreslår en afviklingstid af denne ordning på 15 år. Der må sættes et spørgsmålstegn ved, om man ikke ved fastsættelsen af denne 15 års periode har været lige large nok.

Som det blev fremhævet i indledningen, vil kun et meget grundigt udvalgsarbejde kunne udfylde mange af de tomme rammer, som lovforslaget angiver. Hvis vi ikke får dette meget grundige udvalgsarbejde, vil en forsvarlig behandling af lovforslaget næppe kunne ske. Jeg vil derfor til slut opfordre boligministeren til at angive, hvor hastende han anser lovforslaget for at være, således at vi undgår at få et makværk ud af en lovgivning, som har en meget stor samfundsmæssig betydning.

Knud Østergaard: De bemærkninger, som jeg ved førstebehandling af dette lovforslag på mit partis vegne skal fremsætte, vil ikke være meget belastende for det høje tings tid.

I efteråret, da boligministeren fremsatte lovforslagene nr. 61, 79, 80 og 81, udtrykte jeg mit partis opfattelse af principperne i realkrediten. Denne opfattelse har jeg stadig, og det vil derfor være unødvendigt at gentage den her, hvor de omtalte lovforslags indhold er henført til et enkelt, samlet lovforslag.

Det blev dengang betonet, at det konservative folkeparti var åbent for forslag og ideer. Lad mig sige, at en sådan åbning fortsat er til stede. Dengang udtalte jeg betænkeligheder på visse områder, og jeg indskød nogle betragtninger om nye låneformer. Disse ting er allerede taget op under den forudgående udvalgsbehandling, som nok er den rigtige facon at angribe slige ideer på. Jeg mener derfor ikke, det vil tjene formålet at fremkomme med mere udadvendte gentagelser.

Vi har bemærket, at hvad angår fusioner samt lånegrænser og løbetider, har ministeren opretholdt samme udspil som i efteråret,